

jako umazan (od vina, ki se je prvokrat pretočilo), naj se še z gorko vodo izpere. Potem ga pa pusti 2—3 dni, da se popolnoma osuši, in še-le potem zažveplja. Sod, ki ga pa takoj zopet rabiš, pusti nekaj vode v njem in ga tako žveplaj; ko je žveplo zgorelo, izlij vodo iz njega in ga brez skrbi porabi. Z vodo se je namreč zabranilo, da ni kapajoče goreče žveplo kapalo v sod in to škoduje vinu. Goreče žveplo se namreč zajé v les in se ne da z vodo oprati, vino pa dobi po njem duh. Dim pa tako zopet izhlapi iz soda in nekaj že pri napolnjevanju soda. Torej žveplajmo sode, ako hočemo imeti dobro vino, ki se ne bo pokvarilo, pa žveplajmo pravilno in glava nas ne bo bolela.

Posneto mleko, ki se dobi v mlekarnicah, kako se porabi? Da ostane mleko dalje rabljivo, je važno, da se mleko prekuha. To se zgodi lahko v mlekarnici, ali pa prekuha gospodinja sama, ker s prekuhanjem se zabrani prehitro razširjenje. To mleko se porabi lahko raznovrstno v gospodinjstvu; na pr. mesto polivanja žgancev s polnim mlekom, zadošča popolnoma posneto mleko, ker odvzeta tolšča v njem je nadomeščena z živalsko mastjo (slanino). V obče je kuhano dobro za razna jedila. Tudi skisano posneto mleko je zelo dobra, okrepčevalna in zdrava jed; kakor je za človeka zelo dragoceno pa ceno hranivo, ravno isto velja tudi pri vzreji telet ali prascev.

Grah, da se iznebi črvov. V nekaterih krajih tožijo, da ne marajo več sejati graha radi njega škodljivosti. Da se grah iznebi črvov, se svetuje, grah 24 ur pred sejanjem v vodi namočiti. V tem času bodo črvi iz graha izlezli na površje vode, katera se odstrani, da se seje čisti grah. — V Angliji imajo navado, da sejejo dve leti star grah. V tem času so črvi v shrambi poginili, kajti plodijo se le v grahu, kadar ta raste in se razvija.

Zdravilo za drisko pri prascih. V to se priporoča, kakor hitro se bolezen opazi, v jed primešavati po nekoliko nastrganega srisica (Muskatnuss), kar se ponavlja tako dolgo, dokler bolezen ne odjenja. Sploh je takrat treba živali čuvati pred prehlajenjem in mrazom in jih krmiti z jedmi, ki ne ženejo močno na čreva. Pražena moka je za tak slučaj izvrstna jed, ki pa naj se daje precej gorke.

Poučni in zabavni del.

Ideal — neideal.

Rudečkasto krilce se ji je opletalo po modnem ukusu vitkega telesca. Ob ovratku, zapestnicah in po prsah so bile vžite fantastično preprežene, rumenkaste čipke. Bila je divna kot vsikdar poprej, bila je zame boginja. Rožnatih prstov nežne, alabasterske ročice so se ovijale polzke in bele rokavice.

Na prožni zapestnici so se zibali raznovrstni obeščeki. Mramornati vrat se je skrival v čipkah, osobito v ozadju. Kratka bradica je bila izredno simpatična. Že itak poželenje vzbujajoče majhne ustne so se očitno strmile in vibrirale od nestrpnosti po uživanju.

Nalik najfinejše obdelani slonokosti so se bliščali pravilni in gosti zobje. Električna luč bogatega lustra odsevala je v njih, kakor tudi v zdravi belini velikih, rjavo-črnih očij. Zrle so tolažilno iz jasne globine in senčile so jih resaste, markantne trepalnice.

Celo globino so nadkriljevale pravilno razvrščene normalno-velike obrvi. A to nebeško bitje v loži sosede gospe Milavke ni bilo mrtvo, ampak polno, polno je bilo mlade, vroče, žive krvi . . .

In srečala sva se s pogledi. Obstala sva kot okamenela in zmeknila se nisva. Pozabil sem na vse, pozabil sem tudi, kje da sem. Le jadral sem po morju blaženosti in srce mi je obdajala nalik pomladanji liliji razcvitajoča se, nežna sreča ljubezni. Ta dolgi pogled je bil tudi tako prisrčno, tako rajsko sladak, da mi je napolnil s sladkostjo vsa čutila.

Sapa mi je postajala vedno težja in dibi so bili daljši in daljši. Zdelo se mi je, da mi vzdiguje od ljubezni peneča se kri prsi istotako visoko kakor — njej.

Ganiti se nisem mogel in z očmi nisem trenil. Ona tudi ne. Končno se je mahoma vzdignila raz rudečebazunasti fotelj in izginila v ozadju za zagrinjalom . . .

Bila ni niti brinetka niti plavolaska, a najdivnejši kodri so se ji vili po pravilni glavi, ter stvarjali brez vsakih lokov zadaj nekak zvitkasti vzvišek v katerem so tičale rožene in ukusne vlasulje.

Krasna ušesca so bila takrat malce v zadnjem ovinku ordučena. Rudečica, zlita po mlečnem obličju, jo je delala le še bolj cvetoče, bolj interesantno. Nasmeh, ki bi kmalu vzbujal antipatijo, prelil se je nakrat v nečuvedno prijazno ljubeznivost okrog usten in se razpršil po dolincah bujnih lic tako, da je postal naravnost privlačen, vabeč . . .

In njene prsi. Bile niso razkošne, a bile so majhne in vender velike; otročje in vender deviške. Visele niso nemarno in brezskrbno nizdoli, pač pa so se ponosno vzdigovale in padale pod svilnatim oprsjem . . .

Pregrinjalo se je začelo tresti, razdvojilo se je in prišla je zopet na mesto rudeča kot nagelj, a — jezna. Nelepo je potegnila fotelj in ga potegnila za seboj med gospo in tovarišico in neprestano zrla na oder. Nakrat je zopet planila kvišku in sedla nazaj v ozadje češ, da ima mrzlico.

Z milostno sta odšli v bufet. Zagrinjalo je tudi kmalu nato padlo in hrupno ploskanje je odmevalo.

Sedela je v ozadju s hrptom proti odru obrnjenem podpirajoč si desno stran glavice. Začetna prijaznost in veselost je bila izpremenjena v resnost, malone v posmeh in le krasne oči so me zrle še z zaupanjem in milostjo.

Zdajci sem jo šele umel. Namignila mi je in pokazala smer. Brzo sem ostavil ložo.

Na hodniku družega nadstropja je sevala bolj temačno jedino lučica obdana z dvojnimi steklom. Vratice v lože so bile vse varno zaprte. Le čez balkon se je slišalo sviranje in solo petje.

Bil bi največji mir in prava samota, da bi se ne norčeval in smijal gardarobijer z mladimi, a že izkušeni tovarišicami stopnjic.

Po hodniku sem tedaj stopical sam in bil sam. Polagoma so se odprle vratice št. 2. in nič manj počasi

in varno jih niso pritiskali nežni prstki v prejšno ložo. Nato se je naslonila s hrbtom na zaprta vrata.

Iztegnila se je malce z zgornjim delom života, a videvši, da je ni duše, ki bi je utegnila motiti, mi je priskakljala nasproti.

„Veš, jokala sem se! Obljubil si in nisi izpolnil!“ in že je spravljala moje debelo pismo.

„Ljubica najdražja, oprosti, v zamišljenosti Te nisem sprva razumel“.

Zopet je bil njen obraz najjasnejši. Izustila je samo besedico: „raglo“ in uspela jagodne ustne oklenivši se mi okrog vratu tako, da so se zadele ob moje in planila je od mene.

Sprehajal sem se še dokaj časa po hodniku. Hladil sem vročo in v blaženosti plovečo glavo. Mislil sem še na njene mehke vzviške snežnobelih, nežnih in nedolžnih pa v katerih je plulo in trkalo in udarjala razburkano srce.

Ona je stokala in tožila milostni, da ima še vedno neizrecno mrzlico . . .

Mesec nato sem se prepričal, da Silva ni idealna. Našel sem jo v objemu — nadporočnikovem vojaške godbe.

Novice.

— **Osebne vesti.** Predsednik okrožnega sodišča v Novem mestu gosp. Jos. Gerdešič je dne 20. t. m. praznoval štiridesetletnico svojega službovanja. — Okrajnim sodnikom v Pazinu je imenovan sodni tajnik v Trstu gosp. Rihard Pistotnig, sodnim pristavom v Podgradu pa avskultant g. dr. Oskar Camer. — V VII. činovni razred so pomaknjeni ljubljanski profesorji gg. dr. H. Gartenauer, Fran Brežnik, Rajko Perušek, Simon Rutar, dr. Jos. J. Binder in cesarski svetnik Ivan Franke.

— **Poročil se je** notarski kandidat v Ljubljani gosp. Fran Štupica z gđe. Almo Erhovnic iz Ribnice.

— **»Glasbena Matica«** je dne 14. t. m. priredila koncert, ki spada mej najznamenitejše njene priredbe. Pela se je velikanska Beethovenova skladba „Missa solemnis“ s tako velikim uspehom in s tako dovršenostjo, da se bo koncert ponavljal v nedeljo dne 24. t. m.

— **Velikodušen dar za slovensko vseučilišče.** Deželni odbor kranjski je prejel 1000 kron z naslednjim pismom: Zanimala me je novica, da za ustanovitev slovenske univerze v Ljubljani vsako leto hoče kranjska dežela prispevati 100.000 kron, mesto Ljubljana pa 10.000 kron. Da dejanski pokažem, kako zelo me veseli sedanje žvahno gibanje za ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani, da pokažem svoje globoko prepričanje o potrebi imenovanega vseučilišča za obstoj in kulturni razvoj slovenskega naroda, da pokažem svojo iskreno željo, da se uresniči upravičena želja Slovencev po vseučilišču: pošljem 1000 kron in prosim, naj slavni deželni odbor blagovoli to svoto sprejeti kot moj skromni prispevek k ustanovitvi omenjenega vseučilišča. Velikovec, dne 19. nov. 1901. Jan. Wieser s. r. dekan.

— **Poljudna predavanja.** Kakor je bilo že po časopisih razglašeno, sklenili so odbori „Slovenske Matice“, zdravniškega društva in društva „Pravnika“, prirejati letošnjo zimo poljudna predavanja iz raznih strok vede. Vsako društvo imenovalo je po tri poverjenike z naročilom, da vsi poverjeniki

teh društev skupno ukrenejo vse, kar je potrebno, da se uživotvori to, občni ljudski prosveti služee podjetje. Poverjeniki so se z vnemo odzvali pozivu odborov, na večkratnih svojih sestankih ugotovili in razporedili tvarino predavanj, pridobili za njo predavateljev in oskrbeli tudi vse druge potrebnosti. Vstop k predavanjem bo brezplačen in prost vsakemu. Predavalo se bode načeloma vsako drugo nedeljo dopoldne od 1/2 11. — 1/2 12. ure. Ako se pa kako predavanje ne bo moglo končati v jedni uri, nadaljevalo se bo še v prihodnji prosti nedelji. Gospod župan Ivan Hribar, ki je z veseljem pozdravil to, v prvi vrsti ljubljanskemu stanovništvu služee kulturno delo, je v namen predavanj drage volje prepustil prostore dekliške šole na sv. Jakoba trgu brezplačno, na čemer mu bodi tu izrečena zahvala. Vspored predavanj je za sedaj tako-le določen: Dne 24. novembra gosp. prof. Vrhovec: „Spomini na ljubljanska pokopališča in prva naprava pokopališča pri sv. Krištofu“. Dne 8. in 15. decembra gg. zdravnik dr. Krajec in dr. Praunseis: „O sestavnih delih človeškega telesa“. Dne 22. decembra g. deželnosodni svetnik Wenger: „O vplivu pravnega postopanja na splošno omiko in blagostanje ljudstva“. Dne 5. januarja 1902 gosp. ravnatelj strokovnih šol Šubic: „O električnih železnicah s posebnim ozirom na ljubljansko električno železnico“. Dne 10. januarja 1902 mestni zdravstveni svetnik gosp. dr. Kopriva: „O nalezljivih boleznih s posebnim ozirom na tuberkulozo“. S tem napravi se poskus, če se bode dalo tudi pri nas zanesti posamezne panoge vede v širše kroge, kar se je drugod tako izborno posrečilo. Ako bode poskus uspešen, potem bode nalog poverjenikov zgorej navedenih društev, da se obseg tvarine, katero naj se s predavanji poda občinstvu, kolikor možno razširi, zlasti na umetnost in leposlovje. V ta namen obrnili se bodo potem poverjeniki še do drugih slovenskih strokovnjakov, posebno pa stopili v dogovor z vsemi tozadevnimi slovenskimi društvi.

— **Vseučilišče v Ljubljani** so poslale peticije potom ljubljanskega magistrata tudi te-le kranjske občine: Metlika, Zagradec, Kaplja vas, Begunje pri Radovljici, Dobrnče, Lože pri Vipavi, Brusnice, Dedni dol, Leskovec pri Višnji gori, Višnja gora, Velike Lašče, Spodnja Idrija, Planina pri Rakeku, Lužarje, Krka, Semič, Bela Cerkev, Zagorje na Pivki, Oslinica, Škocijan pri Dobravi, Draga, Tržišče — Štajerske občine: Gornji grad, Rajhenburg, Senovo, Stolovnik Studenice, Modraže, Luče, Žalec, Orehova ves Raztes, Mrčna sela, Pod-sreda, Jastrepci, Okoško, Sv. Florijan pri Rogatecu, Brezje pri Slov. Bistrici, Hijaševci. — Koroško: Jezersko. Dalje te le kranjske občine: Št. Rupert, Bloke, Šturje, Mengiš, Polica pri Ilirski Bistrici, Dvor (Št. Janž), Moravče, Struge, Št. Vid pri Zatičini, Kolovrat, Senožeče, Zagorica pri Zatičini, Čeplje pri Črnomlju, M. D. v Polju in Selca. — Štajerske občine: Šmarje pri Jelšah, Koprivnica, Brezje pri Rajhenburgu, Vodranci, Nova Štifta pri Gornjem Gradu, Hlaponci, Brebrovnik pri Ormožu in Radoslavci pri Ljutomeru. — Primorske občine: Št. Ferjan, Ajdovščina, Ljubušnje in Punat na Krku. — Koroške občine: Loga Ves in Sela pri Zgornjih Borovljah. Končno so poslale peticije tudi občine: Vič, Kamna Gorica, Radomlja, Možganci pri Ptuj, Butoraj pri Črnomlju, Podraga pri Vipavi, Blagovica pri Brdu, Koroška Bela, Radovljica in Stari trg pri Poljanah, ter občina Kanal na Primorskem.

— **Občinske volitve v Trebnjem.** Pri občinskih volitvah v Trebnjem so bili v prvem in v drugem razredu izvoljeni kandidatje narodno-napredne stranke.

— **Ciril-Methodovi svinčniki.** Naše častite naročnik opozarjamo na narodno tvrdko gospoda Iv. Bonača, kater ima glavno zalogo Ciril in Methodovih svinčnikov. Kakor užigalice dajo lep donesek prepotrebni družbi sv. Cirila in Metoda, isto se tudi doseže prav lahko s svinčniki, ako se vpelejo v vse urade in šole. Svinčniki so brez izjeme vsi Hard-